

182

U S T A W A

z dnia 30 marca 1939 r.

o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych, wozów, pojazdów mechanicznych i rowerów dla celów obrony Państwa.

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 8 listopada 1927 r. o obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych, wozów, pojazdów mechanicznych i rowerów dla celów obrony Państwa (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 66, poz. 496) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 ust. (2) otrzymuje brzmienie:

„Rada Ministrów może wprowadzić powyższy obowiązek na wniosek Ministra Spraw Wojskowych także w czasie pokojowym, gdy tego wymagać będzie interes obrony Państwa.”;

2) po art. 26 dodaje się art. 26-a o brzmieniu:

„Art. 26-a. Odstąpione Państwu na własność przy poborze zwierzęta pociągowe, wozy, pojazdy mechaniczne i rowery w warunkach, określonych w art. 2 ust. (2), mogą być na podstawie zarządzenia Ministra Spraw Wojskowych zwrócone poprzednim właścicielom (posiadaczom), jeżeli interes obrony Państwa nie będzie wymagał zatrzymania tych przedmiotów na stałe i jeżeli wynagrodzenie za odstąpione przedmioty nie zostało jeszcze wypłacone.

Poprzedni właściciele (posiadacze) odstąpionych przy poborze zwierząt pociągowych, wozów, pojazdów mechanicznych i rowerów będą obowiązani przyjąć je z powrotem, przy czym otrzymują jedynie wynagrodzenie za czas zatrzymania tych przedmiotów oraz odszkodowanie w razie ich uszkodzenia.

Sposób ustalania i wypłaty wynagrodzenia oraz odszkodowania, przewidzianych w ustępie poprzednim, określi rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu

z Ministrem Skarbu i innymi właściwymi ministrami.”;

3) w art. 27 po ust. (2) dodaje się dwa ustępy nowe o brzmieniu:

„W przypadkach szczególnej potrzeby, stwierdzonej uchwałą Rady Ministrów, przedmioty te mogą być przez władze wojskowe zatrzymane na przeciąg czasu dłuższy niż dni 14.

W warunkach, określonych w art. 2, przedmioty zatrzymane przed powstaniem tych warunków podczas próbnego poboru mogą przejść na własność Państwa bez powtórnego przedstawienia ich na komisję poboru rzeczywistego, za wynagrodzeniem równym cenie szacunkowej, ustalonej przy poborze próbnym, niezależnie od wynagrodzenia za czas zatrzymania od dnia poboru próbnego do dnia zawiadomienia o przejściu na własność Państwa.”

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom Spraw Wojskowych i Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Komunikacji, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu i Handlu oraz Poczty i Telegrafów.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wewnętrznych:
Stawoj Składkowski

Minister Spraw Wojskowych: *Kasprzycki*

183

U S T A W A

z dnia 30 marca 1939 r.

o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych.

Art. 1. W ustawie z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 20, poz. 160), zmienionej dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 521) i ustawą z dnia 12 marca

1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 125) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 19 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „Uposażenie emerytalne wynosi po 15 latach służby 40% (czterdzieści procent) i wzrasta za każdy następny rok o 3% (trzy procent), a dla oficerów wojska i marynarki wojennej o 4%

(cztery procent), aż do 100% (sto procent) podstawy wymiaru (art. 17), co stanowi pełny wymiar uposażenia emerytalnego. W przypadkach, w których możliwe jest nabycie prawa do emerytury po krótszym okresie służby niż lat 15 (art. 9 ust. 2), uposażenie emerytalne wynosi do 10 lat służby włącznie 30% (trzydzieści procent) i wzrasta za każdy następny rok służby do 15 lat służby włącznie o 2% (dwa procent) podstawy wymiaru (art. 17).”;

2) w art. 46: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Zaopatrzenie emerytalne przyznaje i wymierza Minister Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.”,

b) ust. 3 skreśla się;

3) art. 47 otrzymuje brzmienie:

„Art. 47. Warunki przenoszenia oficerów w stan spoczynku określają przepisy o służbie wojskowej oficerów.

Przeniesienie w stan spoczynku zawodowego podoficera lub szeregowca następuje w jednym z poniżej wyszczególnionych przypadków:

A. na własną prośbę:

a) gdy przekroczył 55 lat życia;

b) gdy uzyskał prawo do pełnego uposażenia emerytalnego i ukończył 53 lata życia;

B. na własną prośbę lub z urzędu:

c) jeżeli z powodu ułomności cielesnej lub z powodu upadku sił fizycznych lub umysłowych stał się trwale niezdolny do pełnienia zawodowej służby wojskowej;

C. z urzędu:

d) gdy przekroczył wiek, przewidziany przepisami o służbie wojskowej podoficerów i szeregowców;

e) gdy, pozostając w stanie nieczynnym z powodu niezdolności do służby, albo z powodu zredukowania etatów, przekroczył termin pozostawania w stanie nieczynnym, ustalony przepisami o służbie wojskowej podoficerów i szeregowców;

f) gdy zostaje zwolniony z czynnej służby na skutek nieodnowienia z nim zobowiązania do dalszej zawodowej służby wojskowej pomimo jego prośby, ani też nie otrzyma stanowiska, należnego mu w myśl przepisów o służbie wojskowej podoficerów i szeregowców.

D. Minister Spraw Wojskowych może ponadto przenieść podoficera zawodowego na jego prośbę w stan spoczynku w przypadku posiadania przez niego 20 lat, zaliczalnych do wysługi emerytalnej, w tym co najmniej 17 lat faktycznie spędzonych w służbie wojskowej.”;

4) art. 52 otrzymuje brzmienie:

„Art. 52. Przy wymierzaniu uposażenia emerytalnego zawodowym wojskowym, należącym do personelu latającego lotnictwa wojska i marynarki wojennej i zawodowym wojskowym,

zaokrętowanym na okrętach podwodnych w kampanii, czas przydziału do personelu latającego lub zaokrętowania liczy się do wysługi emerytalnej podwójnie.

Przepisu ustępu poprzedzającego nie stosuje się do:

a) oficerów technicznych i podoficerów specjalistów, odbywających loty w charakterze wykonawców swej służby, którym czas przydziału do personelu latającego liczy się do wysługi emerytalnej w stosunku 45 dni za 1 miesiąc służby,

b) lekarzy lotniczej służby zdrowia, którym służba w lotnictwie liczy się do wysługi emerytalnej pojedynczo.

Przy wymierzaniu uposażenia emerytalnego zawodowym wojskowym, zaokrętowanym na okrętach nawodnych (statkach, obiektach pomocniczego taboru pływającego), w kampanii czas zaokrętowania liczy się do wysługi emerytalnej w stosunku 40 dni za 1 miesiąc służby.

Wojskowym zawodowym czas, przebyty w służbie Korpusu Ochrony Pogranicza, zalicza się do wysługi emerytalnej w stosunku 40 dni za 1 miesiąc służby, a podoficerom zawodowym żandarmerii czas, przebyty w jednostkach organizacyjnych żandarmerii, w stosunku 35 dni za 1 miesiąc służby.

Przepisy ust. 1, 2, 3 i 4 stosuje się wyłączenie do okresów służby, odbytej w czasie pokoju.

Zawodowemu wojskowemu, przeniesionemu w stan spoczynku i powołanemu w czasie wojny do czynnej służby wojskowej, wymierza się przy ponownym przeniesieniu w stan spoczynku uposażenie emerytalne, obliczone z uwzględnieniem czasu, spędzonego ponownie w czynnej służbie, w granicach art. 19 ustawy niniejszej, uwzględniając jednak ewentualne nominacje (awanse).”;

5) w art. 105 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Za służbę w wojsku polskim uważa się również:

a) służbę wojskową, odbytą w polskich formacjach wojskowych, uznanych przez Państwo oraz odbytą przed dniem 1 sierpnia 1914 r. służbę w polskich organizacjach wojskowych,

b) służbę wojskową, odbytą po dniu 1 czerwca 1917 r. w b. armii austro-węgierskiej przez b. żołnierzy Legionów Polskich i Polskiego Korpusu Posiłkowego, jeżeli służbę w formacjach polskich pełnili co najmniej do dnia 31 maja 1917 r.,

c) okres więzienia lub internowania ze względów politycznych przez b. władze austriacko-węgierskie i niemieckie b. żołnierzy Legionów Polskich, Polskiego Korpusu Posiłkowego i Polskiej Siły Zbrojnej, jeżeli przed uwięzieniem lub internowaniem pełnili służbę w tych formacjach”.

Art. 2. (1) Zawodowy wojskowy, który w czasie pokoju wskutek niezawinionego nieszczęśliwego wypadku, wynikłego z powodu lub w czasie pełnienia obowiązków służbowych, stał się według orzeczenia wojskowo-lekarskiej komisji rewizyjnej trwale niezdolny do służby stałej i utracił całkowitą zdolność do pracy zarobkowej (100% niezdolności), otrzymuje, niezależnie od uposażenia emerytalnego, jednorazowe odszkodowanie w wysokości dwuletniego uposażenia, stanowiącego podstawę wymiaru uposażenia emerytalnego.

(2) Odszkodowanie, przewidziane w ust. 1, otrzymuje również zawodowy wojskowy jednostki organizacyjnej żandarmerii lub jednostki organizacyjnej Korpusu Ochrony Pogranicza, który w związku z pełnieniem służby bezpieczeństwa stał się trwale niezdolnym do służby wojskowej i utracił całkowicie zdolność do pracy zarobkowej (100% niezdolności) wskutek popełnionego na jego osobie czynu karalnego.

(3) Jeżeli zawodowy wojskowy z przyczyn, wymienionych w ust. 1 lub 2, utracił życie, jednorazowe odszkodowanie otrzymuje pozostała po nim wdowa lub sierota.

Art. 3. (1) Zawodowi wojskowi, którzy w dniu wejścia w życie ustawy niniejszej są uczestnikami Państwowego Zakładu Emerytalnego, przestają być nimi z tym dniem.

(2) Skarb Państwa przejmuje od Państwowego Zakładu Emerytalnego wypłatę zaopatrzeń, przyznanych przez Zakład zawodowym wojskowym oraz wdowom i sierotom po nich.

(3) Terminy przejęcia wypłaty (ust. 2) oraz przekazania Ministrowi Spraw Wojskowych akt i ewidencji osób, wymienionych w ust. 1 i 2, określi Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych.

(4) Zasady rozrachunku pomiędzy Skarbem Państwa a Państwowym Zakładem Emerytalnym z tytułu uczestnictwa zawodowych woj-

skowych w Zakładzie określi rozporządzenie Rady Ministrów.

Art. 4. Zawodowi wojskowi b. państw zaborczych, uprawnieni do zaopatrzenia emerytalnego na podstawie przepisów art. 102, 103, 105 i 108 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych, jeżeli nie zgłosili swych roszczeń do tego zaopatrzenia do dnia wejścia w życie ustawy niniejszej, bądź nie zgłoszą ich w ciągu dni trzydziestu od dnia jej ogłoszenia, tracą prawo do zaopatrzenia emerytalnego ze Skarbu Państwa.

Art. 5. Ilekroć ustawa z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych lub ustawa niniejsza używa określenia „zawodowy wojskowy”, rozumieć należy przez to i żołnierza służby stałej.

Art. 6. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Skarbu i Ministrowi Spraw Wojskowych.

Art. 7. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 31 marca 1939 r.

(2) Przepisy art. 1 pkt 1) obowiązują w stosunku do żołnierzy służby stałej wojska i marynarki wojennej, z którymi rozwiązano stosunek służbowy na podstawie przepisów dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 marca 1937 r. o służbie wojskowej oficerów (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 128) oraz w stosunku do pozostałych po nich wdów i sierot — od dnia 18 marca 1937 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Stawoj Sładkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Spraw Wojskowych: *Kasprzycki*

184

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 marca 1939 r.

o dodatku drogowym i opłatach od materiałów pędnych na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego.

Na podstawie art. 14 ust. (3) i art. 15 ust. (2) ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 45, poz. 352) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) Dodatkowi drogowemu do państwowego podatku od olejów mineralnych, określonego w art. 14 ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 45, poz. 352) podlegają:

- 1) produkty otrzymane z gazu ziemnego i ropy naftowej (oleju ziemnego) o ciężarze właściwym do 0,790 przy + 15° C — w wysokości 10,86 groszy od 1 kg;
- 2) produkty ropy naftowej (oleju ziemnego) o ciężarze właściwym od 0,865 do 0,880 przy + 15° C — w wysokości 4 groszy od 1 kg.

(2) Przepisy ust. (1) stosuje się również do określonych w nim produktów, zawartych